

„Szükségben egység, kételkedésben szabadság, de mindenben szeretet.”

Albert Zsuzsa és Gábor méltatása

Szent Ágoston szavai pontosan kifejezik **Albert Zsuzsa** József Attila-díjas költő, a Magyar Rádió irodalmi szerkesztője és **Albert Gábor** Kossuth-díjas író, szerkesztő életének és írói életművének lényegét. Az irodalmi élet – csakúgy, mint a tudomány és művészet birodalma – tudjuk nem egyenlő alkotók köztársasága. Hercegei, fejedelmei vannak, s ahogy nemzeti határaink igazi őrzői a János vitézek és Toldi Miklósok, úgy életünk, értelmiségi viselkedésünk, a nemzet sorsáért felelősséget vállaló magatartásunk alakítói azok a szellemi emberek akiknek szavaira odafigyelünk, mert látjuk, hogy képzett életalakítók. Ők a Wilhelm Röpke által „nobilis naturalisnak - természetes nemességnek” nevezettek. A nemzeti őrszellemet,- erkölcsöt és színvonalat őrző példa-emberek, akik éppen másokat segítő életútjukkal válnak követendő példává.

Marek Zsuzsanna és Albert Gábor fiatalon találtak egymásra, 1954-ben kötöttek házasságot, s immár 62 éve két gyermek, hat unoka és két dédunoka aranyozza napjaikat. Ketten több mint 170 évesek, személyesen éltek át mindent a XX. század második felétől az irodalom és közéletünk világában. A rádiós szerkesztőnő száznál több kiváló íróról, művésztől - a legnagyobbakról - közel félezer emberrel beszélgetve készített izgalmas műsorokat. Ezt a Legendás irodalom 1994. Szindbád kiadó, a Hétkrajcár kiadó, majd 1999-től Irodalmi legendák, legendás irodalom (Pro Pannonia kiadó) 11 kötetébe szerkesztve és megjelentetve – valóban igazi irodalmi szenzáció, az utókor számára felbecsülhetetlen ajándék szubjektív irodalomtörténet ez a finom hangú lírikustól aki költőként Weöres Sándort, Rába Györgyöt, Csorba Győzőt tekinthette mesterének. Az író férj századokat visszalépve a magyar múlt, évezredek az emberiség nagyjaihoz – teremtett önálló világot szépíróként és gondolkodóként. Tellér Gyula szerint Albert Gábor egy olvasónaplót tesz elének köteteiben, amelyben a XIX és XX. század irodalma, magyar közélete, a konfliktusrendszerek, döntési problémák, s ezeken keresztül a magyar társadalomnak, a magyar nemzetnek közéleti gondjai is megjelennek. Albert Gábor családjával az osztályidegen értelmiségiek életét élte. A Kőszegi katonai alreál, a pécsi gimnázium, majd egy-egy félév a Pedagógia Főiskola, a Református Teológia, a Jogtudományi egyetem diákjaként végül az ELTE bölcsészkarán magyar –könyvtáros szakon szerez diplomát. Az Országos Széchényi Könyvtárban 10 évig, majd az MTA Bartók Zenei Archivumában húsz évig dolgozott. 1986-ban a Magyar Írószövetségben tartott beszédének ihletője a közösség iránt érzett felelősség és aggodalom. A Református Egyház Értelmiségi Konferenciáinak (Szárszó Soli Deo Glora) egyik szervezője Merétey Sándorral, Tenke Sándorral, Tökéczki Lászlóval.

Udvaros Bélával szervezi az Evangéliumi Színházat. Legismertebb szociográfiája az Emelt fővel a bukovinai székelyek kálváriájáról (1983) Az *Új Magyarország* c. napilap főszerkesztője 1991-ben. Tagja a Magyar Művészeti Akadémiának, a Százak Tanácsának.

Életmű sorozatát a PONT Kiadó gondozza igen szépen - eddig 6 kötet regény és 6 kötet novella jelent meg náluk. 1956-os regényét (Hol vannak azok az oszlopok?) jelenleg fordítják angolra. Belső monológok, lírai látomások jelennek meg egyetemességre törekvő műveiben. Népi és urbánus, nemzeti és globalista vitázók között Albert Gábor egy európai magyar, független értelmiségi, aki tudja, hogy a kultúra egy nemzet igazi alkotmánya.

Őrlelke ennek a népnek, szolgáló örököse Németh László, Illyés Gyula, Keresztury Dezső, Kós Károly nemzetépítő munkájának. Albert Zsuzsa a Magyar Érdemrend Lovagkeresztjének, Albert Gábor a magyar Érdemrend Tisztikeresztjének kitüntetettje. A hivatalos közösségi elismerések mellett sok évtizedes barátságok, evezőstársak, olvasóinak, tisztelőinek növekvő tábora őrzi töretlen munkakedvüket. Albert Gábor húsz éve írta: „Spirituális lelki megújulás, új átfogó etika, egy a Cluny kolostor vagy a reformáció mozgalmát idéző szellemi áramlatra van szükségünk. Ez adhatja vissza öntudatunkat, ez tehet bennünket képessé arra, hogy a veszélyérzettel felvértezve egy magyarságában is egyetemes jövőképet alakítsunk ki, s azt váltsuk valóra.” (Jóslás és mementó, 1997)

Megtisztelő, hogy szólhattam Róluk.

dr. Szijártó István